

Дрімає серед хвиль, спокійний та грізний,
Стремить верхами гір над чорний океан.
Байдужий на усе, для него не страшний
Ні ломіт бурунів, ні дикий гураган.
А хоть часами зуб скажених лютих хвиль
Зранить його нідро і вирве п'ядь землі,—
Він все стоїть, грізний спокоєм сірих скель,
І спить спокійним сном, закутаний в імлі.
Народе мій, се ти!.. Закаменілий з болю,
Дрімаєш від віків, як вигаслий вулкан.
Ти все, усе втерав,— зберіг лиш сни про волю
І пам'ять гордих дій та скарб незгійних ран.
І хоть з усіх боків хижацькі дикі орди
Гризуть твоє нідро з нахабністю вовків,
Ти б'єш їх по лиці страшним бичем погорди
І величчю терпінь тривожиш ворогів.